Було б шануваться,
З другими не знаться,
Жили б, жили бі ми з тобою,
Як би серце із душою.
А тобі як новенький,
Зараз тобі і миленький:
Мене зараз покидаєш,
Мене зовсім забуваєш.
А божилася й клялася,
Що зовсім вже оддалася
Мені серцем і душею
І що будеш вік моєю!
Ти ніколи не кохала
Мене так, як ти казала.
Що ж робить, не маю долі,
Деревинка як у полі:
Вітер віє — йому важко,
Сонце пече — йому тяжко.
Холодку йому немає,
І ніхто не підпирає.
Не росте воно високо,
Не росте воно широко,
Всякий його, знай, чіпає,
Воно скоро погибає.
Лихо мені да і тільки!
Проживаю вже піввіка,
Да не найду долі,
Живу в світі безталанний,
Гірш, чим у неволі.
Добрі люди мене знають,
Бога почитаю, —
За що цілий вік невірну,
За що я кохаю?
Тяжко серцю, як здумаєш,
Як вона клялася,

Що і серцем, і душею
Мені оддалася.
Ой коли б да те вернулось,
Що із воза впало,
Коли б теє вернулося,
Що серцю казало!
Вона мене покинула,
Із другим спізнилась.
Може б, іще хоч під старість
Пожив хоч годину,
Коли б доля оглянулась,
Як на сиротину.
Де ж тепер її шукати,
Коли з воза впала,
Коли мене зроду-звіку
Вона не кохала?
Може, хто найшов ту долю,
Що з воза упала,
А моя нещасна доля
Навіки пропала.